

Orzeczenie Trybunału z dnia 11 lipca 1991 r.

w sprawie C-247/89 ("Lotnisko w Lizbonie")

Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalii

Nie opublikowanie ogłoszenia o zamówieniu na dostawy

Sprawa C-247/89

Sprawozdania Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (ECR) 1991, str. I-3659

Data:

Akt: 11/07/1991

Wniosku: 04/08/1989

Streszczenie

1) Umotywowana opinia przedstawiona przez Komisję podczas postępowania wstępnego musi zawierać spójny i szczegółowy opis faktów, które przekonały Komisję, że dany Kraj nie wywiązał się z wykonania zobowiązań wynikających z Traktatu, ale nie można od niej wymagać, by wskazywała, jakie kroki należy uczynić, w celu wyeliminowania kwestionowanego postępowania.

2) Wyłączając zamówienia publiczne na dostawy udzielane przez organy, które administrują usługami transportowymi, z zakresu Dyrektywy 77/62 dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na dostawy, art. 2 ust. 2 pkt a wersji pierwotnej dyrektywy odniósł się do sektora usług transportowych w ogólności.

Strony

W sprawie C-247/89,

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez AntonioCaero, doradcę prawnego, oraz Rafael Pellicer i Luis Miguel Antunes, członków Departamentu Prawnego przy Komisji, działających jako pełnomocnicy, prowadzący działalność w Luksemburgu w biurze Guido

Berardis, członka Departamentu Prawnego przy Komisji, Wagner Centre, Luksemburg, wnioskujący

przeciwko

Republice Portugalii, reprezentowanej przez Joao Mota de Campos, Luis Inez Fernandes, Dyrektora Departamentu Prawnego Generalnego Dyrektoriatu Wspólnot Europejskich przy Ministerstwie Spraw Zagranicznych, Domingos Oehen Goncalves, Dyrektor Urzędu Spraw Europejskich przy Ministerstwie Finansów, oraz Jaime Pina Gomes, członka Urzędu Spraw Wspólnot Europejskich przy Ministerstwie Robót Publicznych, Transportu i Komunikacji, działający jako pełnomocnicy, prowadzący działalność w Luksemburgu przy Ambasadzie Portugalii, 33 Allee Scheffer, pozwanemu,

WNIOSEK o stwierdzenie, że poprzez nie wysłanie do Urzędu Publikacji Urzędowych Wspólnot Europejskich, w celu ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich ogłoszenia o zamówieniu udzielanym przez Aeroportos e Navegacao Aerea, dotyczącym wykonania dostaw i montażu centrali telefonicznej na lotnisku w Lizbonie, Republika Portugalii nie wywiązała się ze zobowiązania wynikającego z Dyrektywy Rady 77/62/EEC z dnia 21 grudnia 1976 roku, w szczególności Art. 9 tej dyrektywy (OJ 1977, L 13, str. 1),

TRYBUNAŁ

w składzie: O. Due, Przewodniczący, G.F. Mancini, T.F. O'Higgins, J.C. Moitinho de Almeida oraz M. Diez de Velasco (Przewodniczący Izb), C.N. Kakouris, F.A. Schockweiler, M. Zuleeg oraz

P.J.G. Kapteyn, Sędziowie

Rzecznik Generalny: C.O. Lenz,

Sekretarz: H.A. Ruhl, Główny Administrator,

po wysłuchaniu ustnych argumentów stron podczas przesłuchania w dniu 23 stycznia 1991 r., po wysłuchaniu opinii rzecznika generalnego podczas posiedzenia w dniu 13 marca 1991 r., wydaje następujące

Orzeczenie

Podstawy orzeczenia

1. Poprzez wniosek złożony do Sekretariatu Trybunału w dniu 4 sierpnia 1989 roku, Komisja Wspólnot Europejskich wniosła powództwo, zgodnie z art. 169 Traktatu EWG o uznanie, że poprzez niewysłanie do Urzędu Publikacji Urzędowych Wspólnot Europejskich, w celu ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, ogłoszenia o zamówieniu udzielanym przez Aeroportos e Navegacao Aerea, dotyczącym wykonania dostaw i montażu centrali telefonicznej na Lotnisku w Lizbonie, Republika Portugalii nie wywiązała się ze zobowiązania wynikającego z Dyrektywy Rady 77/62/EEC z dnia 21 grudnia 1976 roku, w szczególności art. 9 tej dyrektywy (OJ 1977, L 13, str. 1),

2. Art. 1 pkt (a) Dyrektywy 77/62 definiuje zamówienia publiczne na dostawy jako umowy o charakterze majątkowym, zawierane w formie pisemnej między dostawcą (osoba fizyczna lub prawna) a zamawiającym na dostawę produktów. Art. 1 pkt (b) definiuje podmioty zamawiające jako organy państwowe, samorządowe lub instytucje prawa publicznego lub, w Krajach Członkowskich, w których nie istnieją te ostatnie, organy analogiczne do nich, zgodnie z Załącznikiem I do dyrektywy.

3. Art. 26 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalii oraz poprawki do Traktatów (dalej zwane " Aktem Przystąpienia"), w związku z Rozdziałem IX (d) Aneksu I do tego Aktu (OJ 1985 L 302, str. 21 i 139), wprowadziły następujące rozszerzenie listy przedstawionej w Aneksie I do dyrektywy, instytucji prawa publicznego oraz podobnych organów w odniesieniu do art. 1 pkt (b):

"... XIII W Portugalii:

inne przedsiębiorstwa prawa publicznego, będące zamawiającymi ".

Art. 9 Dyrektywy 77/62 stanowi, że podmioty udzielające zamówienia na dostawy, powinny wysłać ogłoszenie, poprzez które oznajmiają o swoim zamiarze, tak szybko jak to możliwe, poprzez najbardziej odpowiednie środki, do Urzędu Publikacji Urzędowych Wspólnot Europejskich, w celu opublikowania ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym.

Art. 2 ust. 2 pkt (a) dyrektywy wyłącza z zakresu dyrektywy zamówienia na dostawy udzielane przez podmioty, które zarządzają usługami transportowymi.

Zgodnie z Art. 392 i 395 Aktu Przystąpienia, Portugalia powinna była wdrożyć dyrektywę do prawodawstwa krajowego do dnia 1 stycznia 1986 r.

Przedsiębiorstwo publiczne Aeroportos e Navegacao Aerea ("ANA-EP") jest podmiotem prawnym podlegającym prawu publicznemu, powołanym rozporządzeniem z mocą ustawy Nr 246/79 z dnia 25 lipca 1979 roku (Diario da Republica Nr 170, seria I). Zgodnie z rozporządzeniem z mocą ustawy oraz statutem ANA-EP, dołączonym do rozporządzenia, przedsiębiorstwo jest odpowiedzialne za wspieranie działań operacyjnych i rozwojowych w sferze lotnictwa cywilnego, w celu nadzorowania i kontroli ruchu powietrznego i umożliwienie samolotom bezpiecznego lądowania i startowania; jest także odpowiedzialne za fracht, załadunek i rozładunek oraz ruch pasażerów i poczty. ANA-EP pełni także obowiązki i wykonuje usługi, które stanowią integralną część infrastruktury lotniska i nawigacji powietrznej w przypadku Lotniska w Lizbonie i innych. Ponosi odpowiedzialność za badanie, planowanie, budowę i rozbudowę nowego lotniska cywilnego oraz infrastruktury nawigacji powietrznej.

W 1987 roku ANA-EP zaprosiło do złożenia ofert na dostawę i montaż centrali telefonicznej na Lotnisku w Lizbonie. W tym celu opublikowało ogłoszenie w tygodniku portugalskim "O Expresso" w dniu 29 sierpnia 1987 roku.

Komisja zapoznała się z tym ogłoszeniem i uznała, że wszystkie warunki dotyczące stosowania Dyrektywy 77/62 zostały spełnione, oraz, że żaden wyjątek dotyczący zakresu dyrektywy nie miał zastosowania.

Uznając, że ANA-EP, występując jako organ zamawiający, nie dostosował się do wymogu wysłania zawiadomienia o przetargu do Urzędu Publikacji Urzędowych Wspólnot Europejskich, zgodnie z art. 9 Dyrektywy 77/62, Komisja wysłała do Rządu Portugalskiego pismo z oficjalnym zawiadomieniem w dniu 28 września 1987 roku.

W odpowiedzi z dnia 20 października 1987 roku, Rząd Portugalski zaprzeczył, by Dyrektywa 77/62 miała zastosowanie.

Komisja uznała, że argumenty, na które powołuje się Rząd Portugalski nie były w stanie uzasadnić powodu niezamieszczenia ogłoszenia o zamówieniu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich oraz, w dniu 21 listopada 1988 roku, przedstawiła umotywowaną opinię, o której mowa w art. 169 ust. 1 Traktatu, żądając od Rządu Portugalskiego powzięcia koniecznych kroków, w celu wykonania zaleceń opinii, w terminie jednego miesiąca od dnia doręczenia opinii.

W odpowiedzi na umotywowaną opinię, Rząd Portugalski oświadczył, że miał zamiar zmienić prawodawstwo Portugalii. Komisja nie uznała tej odpowiedzi za wystarczającą, i w efekcie zdecydowała się wszcząć postępowanie.

W celu pełniejszego obrazu stanu faktycznego, procedury oraz argumentów przedstawionych przez strony, które zostały wspomniane lub rozważone poniżej, jedynie w stopniu potrzebnym dla uzasadnienia decyzji, odniesiono się do protokołu z rozprawy.

Dopuszczalność

Rząd Portugalski utrzymuje, że powództwo jest niedopuszczalne. Powołuje się na liczne argumenty, niektóre z nich oparte na argumencie, że domniemane naruszenie nie może być przypisywane Państwu Portugalskiemu, inne, oparte na sprzeczności między podstawami

umotywowanej opinii i tymi wysuniętymi we wniosku, niejednoznacznym charakterze stanowiska Komisji oraz niewystarczającym terminie wyznaczonym w umotywowanej opinii.

W nawiązaniu do argumentu, że domniemane naruszenie nie może być przypisywane Państwu Portugalskiemu, Rząd Portugalski utrzymuje, że art. 9 Dyrektywy 77/62 wymaga od organu państwowego opublikowania ogłoszeń o zamówieniu w Dzienniku Urzędowym, kiedy taki organ państwowy jest zamawiającym. Biorąc pod uwagę, że ANA-EP jest osobą prawną inną niż organ państwowy, nie opublikowanie ogłoszenia o zamówieniu nie mogłoby być przypisane państwu. Rząd Portugalski dodaje, że ponieważ dyrektywa nie została wdrożona do krajowego porządku prawnego, ANA-EP nie miała obowiązku ogłaszania zamówienia na dostawę.

Komisja zapewnia, że biorąc pod uwagę stopień sprawowanej kontroli przez Państwo Portugalskie nad ANA-EP, w sferze udzielanych zamówień, jest on podmiotem zamawiającym w rozumieniu Dyrektywy 77/62. W konsekwencji, Państwo Portugalskie odpowiada za nie opublikowanie ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym; fakt, że dyrektywa nie była jeszcze wdrożona do prawodawstwa krajowego nie neguje takiej interpretacji.

W tym miejscu wystarczy zauważyć, że zdecydowanie, czy zachowanie ANA-EP może być we właściwy sposób przypisywane Republice Portugalii, wymaga oceny faktycznej, będącej częścią analizy meritum wniosku, a nie jego dopuszczalności.

Dlatego kwestia ta powinna być rozważana w połączeniu z analizą meritum wniosku.

W odniesieniu do sprzeczności między uzasadnieniem zawartym w umotywowanej opinii a tym przedstawionym we wniosku, Rząd Portugalski twierdzi, że w umotywowanej opinii, Komisja opisała ANA-EP jako podmiot zamawiający w rozumieniu Dyrektywy 77/62, ponieważ udzielanie przez niego zamówień było przedmiotem zgody lub zatwierdzenia wydawanego przez Rząd Portugalski; niemniej jednak, we wniosku, Komisja stwierdzała, że uchylenie wyrażania zgody lub zatwierdzenia wobec zamówień publicznych nie miałoby żadnego wpływu na status ANA-EP jako podmiotu zamawiającego w rozumieniu dyrektywy. Dalej, Rząd utrzymuje, że stanowisko Komisji było niejednoznaczne, ponieważ nigdy nie sprecyzowało, jakie środki należałoby podjąć w celu odwrócenia skutków naruszenia. Podkreśla, że Komisja nie sprzeciwiała się oznajmionemu zamiarowi uchylenia wymogu wyrażania zgody lub zatwierdzenia przez państwo w odniesieniu do niektórych zamówień publicznych. I w końcu, termin przyznany w umotywowanej opinii, na zmianę prawodawstwa jest niewystarczający.

Komisja dowodzi, że żaden z tych argumentów nie został należycie uzasadniony. Twierdzi, że nie nastąpiła żadna zmiana w opisie kwestionowanych czynności ze strony Państwa Portugalskiego, gdyż ani umotywowana opinia ani wniosek nie stwierdzał, że zarzut dotyczy postępowania wszczętego przez ANA-EP. Komisja utrzymuje, że nigdy nie zwracała się o zmianę prawodawstwa portugalskiego. Zaprzecza także istnieniu obowiązku określania w umotywowanej opinii, jakie kroki powinny być podjęte, w celu odwrócenia skutków naruszenia. I na koniec utrzymuje, że termin zalecany w umotywowanej opinii był uzasadniony i wystarczający, ponieważ pierwsze pismo Komisji do Państwa Portugalskiego (oficjalne zawiadomienie) pochodzi z dnia 28 września 1987 roku.

W tym kontekście, należy zauważyć, że odwołując się do orzecznictwa, umotywowana opinia powinna zawierać spójny i szczegółowy opis powodów, które przekonały Komisję, że

państwo nie wywiązało się z jednego ze zobowiązań wynikających z Traktatu (orzeczenie w sprawie 274/83 Komisja przeciwko Włochom {1985} ECR 1077). Jednakże, nie można wymagać od Komisji wskazania w umotywowanej opinii, jakie kroki należy podjąć w celu wyeliminowania zakwestionowanego postępowania.

Z treści umotywowanej opinii wynika, że spełnia ona wymagania przewidziane w orzecznictwie: Komisja przedstawiła w niej wystarczająco szczegółową informację o kontekście, faktach i podstawach prawnych, oraz argumenty, które przekonały ją, że Republika Portugalii nie wywiązała się z wykonania obowiązku wynikającego z art. 9 Dyrektywy 77/62. Ani w postępowaniu wstępnym, ani podczas samego postępowania Komisja nie zmieniła linii oskarżenia, która ostatecznie nie może być uznana jako niejednoznaczna.

Co więcej, uzasadnienie podane w umotywowanej opinii jest w istocie takie samo, jak w wniosku. W obu przypadkach wysunięty jest ten sam zarzut: naruszenie art. 9 Dyrektywy 77/62.

Jeżeli chodzi o wyznaczony w umotywowanej opinii termin, należy podkreślić, że o zarzucie przeciwko Rządowi Portugalskiemu, Rząd został poinformowany w formie formalnego zawiadomienia z dnia 28 września 1987 roku, czyli więcej niż rok przed wydaniem umotywowanej opinii z dnia 21 listopada 1988 roku. Należy nadmienić, że od rozpoczęcia postępowania wstępnego, Rząd Portugalski odpierał zarzut przeciwko niemu, twierdząc że zarówno Dyrektywa 77/62 nie ma zastosowania w tym przypadku, jak i naruszenie nie może być przypisane Państwu Portugalskiemu. W takich okolicznościach, okres jednego miesiąca podany w umotywowanej opinii na wykonanie zobowiązań przez Rząd Portugalski musi być uznany, jako zarówno uzasadniony, jak i wystarczający.

Z powyższego wynika, że zarzuty mające związek z ustaleniem niedopuszczalności wniosku muszą być oddalone.

Komisja utrzymuje, że zgodnie z art. 9 Dyrektywy 77/62, ANA-EP był zobowiązany do wysłania ogłoszenia o zamówieniu, będącego przedmiotem zagadnienia do Urzędu Publikacji Urzędowych Wspólnot Europejskich, w celu opublikowania w Dzienniku Urzędowym, ponieważ wszystkie warunki stosowania art. 9 zostały spełnione a sytuacja nie odpowiada żadnemu wyjątkowi przewidzianemu w dyrektywie.

Rząd Portugalski wychodzi z założenia, że przepisy Dyrektywy 77/62 nie miały zastosowania w przypadku zamówienia, będącego przedmiotem zagadnienia.

Podtrzymuje ten zarzut po pierwsze, poprzez stwierdzenie że działania ANA-EP (określone przez w/w. rozporządzenie z mocą ustawy nr 246/79 oraz w statucie ANA-EP) oraz usługi transportu powietrznego uzupełniały się wzajemnie i były połączone nierozdzielnie ze sobą: ANA-EP powinien dlatego być traktowany jako organ, który zarządza usługami transportowymi w rozumieniu art. 2 ust. 2 pkt a Dyrektywy 77/62, który nie jest zobowiązany do stosowania dyrektywy.

Następnie Rząd Portugalski odnosi się do Dyrektywy Rady 90/531/EEC z dnia 17 września 1990 roku, dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach wodnym, energetycznym, transportu i telekomunikacji (OJ 1990 L 297, str. 1). Dyrektywa ta, uzasadnia Rząd, dotyczy między innymi zamówień publicznych w sektorach

wyłączonych z zakresu Dyrektywy 77/62, zmienionej przez Dyrektywę Rady 88/295/EEC z 22 marca 1988 roku (OJ 1988 L 127, str. 1), konkludując, iż fakt, że ANA-EP znalazła się wśród podmiotów podlegającym zasadom ustanowionym w Dyrektywie 90/531, dowodzi, że ANA-EP nie podlega Dyrektywie 77/62.

Rząd Portugalski podkreśla także, że zakres art. 2 ust. 2 pkt (a) Dyrektywy 77/62, która wyłącza z zakresu dyrektywy "organy które zarządzają usługami transportowymi", jest większy niż zakres przewidziany przez nowy tekst z poprawkami wniesionymi przez art. 3 Dyrektywy 88/295: nowe brzmienie wyłącza jedynie "przewoźników lądowych, powietrznych, morskich i śródlądowych dróg wodnych". Różnica ta wskazuje, że Art. 2 ust. 2 pkt (a) Dyrektywy 77/62, w wersji obowiązującej w trakcie postępowania o zamówienie, dotyczył organów, które tak jak ANA-EP, zarządzały usługami lądowymi.

Według Komisji ANA-EP nie jest organem, który zarządza usługami transportowymi w rozumieniu Dyrektywy 77/62. Przytaczając Przewodnik o udzielaniu zamówień publicznych we Wspólnocie (OJ 1987 C 358, str. 1), Komisja utrzymuje, że art. 2 ust. 2 pkt a dyrektywy powinien być interpretowany w sposób ograniczony: dotyczył on jedynie organizacji przewożących pasażerów lub dobra między dwoma punktami. Komisja dodaje, że nowe brzmienie art. 2 ust. 2 pkt a, wynikające z Dyrektywy 88/295, ma na celu wyjaśnienie, a nie zmianę zakresu tego przepisu. Ostatecznie, Komisja twierdzi, że odniesienie do ANA-EP w treści Dyrektywy 90/531 jest wyrażeniem celu dyrektywy, która ma na celu równouprawnienie organów publicznych administrujących lotniskami i ich odpowiedników w sektorze prywatnym.

Należy przede wszystkim nadmienić, że zgodnie z art. 2 ust. 2 pkt (a) Dyrektywy 77/62, w obowiązującej w czasie publikowania ogłoszenia wersji, dyrektywa nie ma zastosowania do zamówień publicznych na wykonanie dostaw udzielanych przez podmioty, które administrują usługami transportowymi.

Powody takiego wyłączenia są przedstawione w punkcie szóstym i siódmym preambuły do Dyrektywy 77/62, które stanowią:

"... organy administrujące obecnie usługami transportowymi w Krajach Członkowskich podlegają w niektórych przypadkach prawu publicznemu, w innych przypadkach prawu prywatnemu;... zgodnie z założeniami wspólnej polityki transportu, równość w traktowaniu powinna być zapewniona, nie tylko między oddzielnymi przedsiębiorstwami zajmującymi się tym samym środkiem transportu, ale także pomiędzy takimi przedsiębiorstwami a przedsiębiorstwami zajmującymi się innymi środkami transportu;

...w trakcie opracowywania środków mających na celu koordynację procedur obowiązujących podmioty zajmujące się transportem, oraz z uwagi na wymienione szczególne okoliczności, podmioty, o których mowa powyżej, które z powodu swojego statutu podlegają im, powinny być wykluczone z zakresu dyrektywy".

Należy dalej zauważyć, że koncepcja podmiotów, które administrują usługami transportowymi, wymienionych w art. 2 ust. 2 pkt (a) Dyrektywy 77/62, w obowiązującej wersji w rozważanym czasie, odnosi się do sektora usług transportowych w ogólności.

Działania ANA-EP zgodnie z rozporządzeniem z mocą ustawy nr 246/79 oraz jego statutu są ściśle związane z przewozem powietrznym osób i ładunków, co jest niemożliwe do wykonania bez obowiązkowej infrastruktury i lotniska.

Należy także zauważyć, że wspólna polityka transportowa, o której mowa w preambule, oraz która przytaczana jest w punkcie 34 powyżej, dotyczy działań związanych z obsługą obowiązkowej infrastruktury, oraz że wymóg równouprawnienia, o którym mowa, dotyczy także podmiotów, które wykonują funkcje i świadczą usługi ściśle powiązane z infrastrukturą lotniska i nawigacji powietrznej w Krajach Członkowskich, podlegając w niektórych przypadkach prawu publicznemu, a w innych przypadkach prawu prywatnemu.

Z powyższego wynika, że organ, który tak jak ANA-EP, wykonuje działania i świadczy usługi, opisane powyżej, powinien być traktowany jako podmiot, który zarządza usługami transportowymi w rozumieniu art. 2 ust. 2 pkt (a) Dyrektywy 77/62, w wersji obowiązującej w czasie udzielania zamówienia.

Powyższy wniosek wynika z przepisów i zakresu Dyrektywy 90/531 dotyczącej zamówień w sektorze wodnym, energetycznym, transportu telekomunikacji, przyjętej przez Radę w dniu 17 września 1990 roku.

Na mocy Art. 2 ust. 2 pkt b (ii) Dyrektywy 90/531, której założeniem jest, między innymi, określenie zasad udzielania zamówień publicznych w sektorach transportowym, dyrektywa reguluje wykorzystanie regionów geograficznych na cele budowy lotnisk dla przewoźników powietrznych. ANA-EP jest wymieniony w Aneksie VIII do tej dyrektywy jako zamawiający spełniający kryteria przewidziane w art. 2 ust. 6 dyrektywy.

Z szóstego i siódmego punktu preambuły do Dyrektywy 90/531 jasno wynika, że sektor transportowy jest jednym z sektorów wyłączonych z zakresu Dyrektywy 77/62, zmienionej Dyrektywą 88/295.

Dlatego nie jest możliwe przyjęcie argumentu Komisji, opartego na art. 2 ust. 2 pkt a Dyrektywy 77/62, że koncepcja podmiotu, który administruje usługami transportowymi powinna być interpretowana w sposób ograniczający.

W świetle wszystkich powyższych rozważań, przy braku potrzeby orzekania co do innych zarzutów przedstawionych przez Rząd Portugalski w jego obronie, trzeba stwierdzić, że ANA-EP, będąc podmiotem, który zarządza usługami transportowymi w rozumieniu art. 2 ust. 2 pkt (a) Dyrektywy 77/62, w trakcie udzielania zamówienia, nie podlegał zakresowi tej dyrektywy, i stąd powództwo o uznanie, że Portugalia nie wywiązała się ze zobowiązań wynikających z Traktatu, jest nieuzasadnione.

Decyzja dotycząca kosztów

Koszty

Zgodnie z art. 69 ust. 2 Zasad Procesowych, strona przegrywająca obowiązana jest do pokrycia kosztów. Ponieważ Komisja nie zdołała przedstawić argumentów, ma obowiązek pokrycia kosztów.

Sentencja orzeczenia

Na tych podstawach,

TRYBUNAŁ

niniejszym:

Oddala wniosek

Nakazuje Komisji pokrycie kosztów.